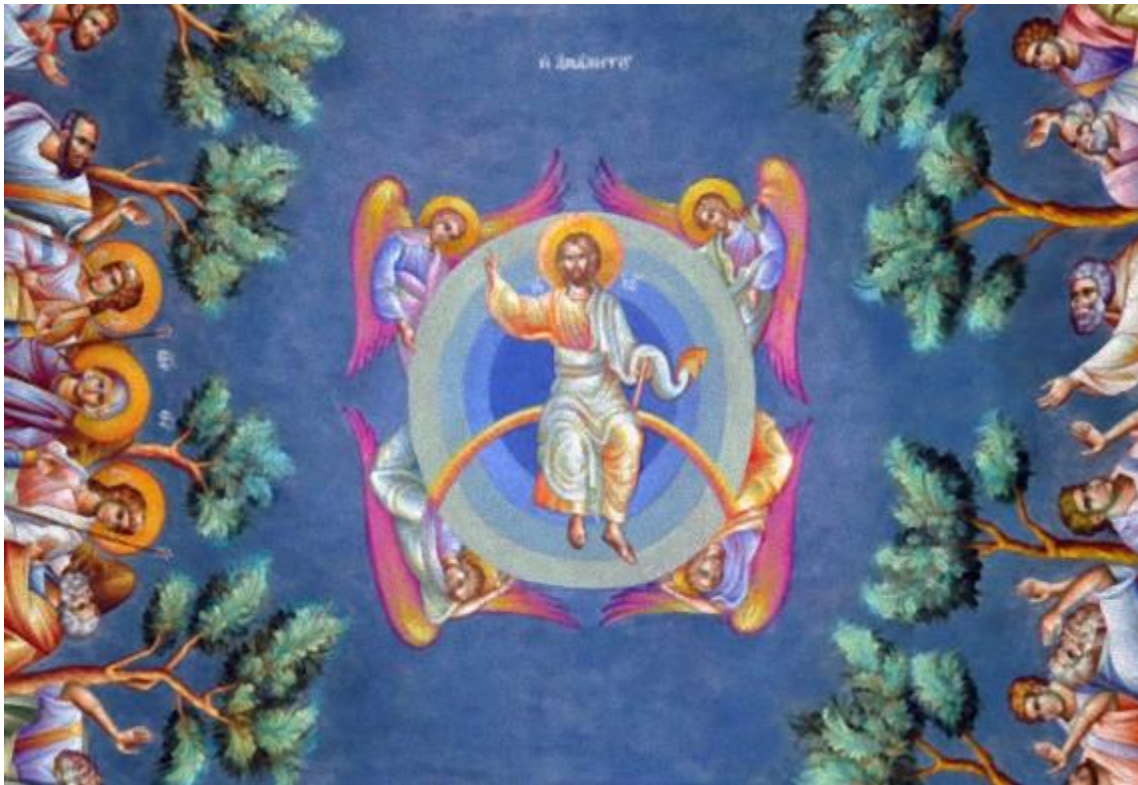


Η κύρια φροντίδα μας να μη χάσουμε τον Χριστό.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).



Ο Θεός, αδελφοί μου, υπάρχει και εξακολουθεί να είναι παντοδύναμος, να είναι φιλόανθρωπος, αγαθός, ελεήμων· εξακολουθεί να μας αγαπά, να μας συμπονεί, να συγκαταβαίνει, να σκύβει επάνω μας, να βλέπει τον καθένα μας, να συμπάσχει με τον καθένα μας. Και περιμένει ο Θεός από μας κάτι. Διότι, όσο κι αν όντως έχουμε ανάγκες, όσο κι αν πράγματι ζητούμε την επέμβασή του μέσα στην Εκκλησία και μέσα από τα μυστήρια, προκειμένου ο Θεός να ανταποκριθεί, περιμένει και από μας κάτι.

Και να μου επιτρέψετε, αδελφοί μου, να πω: Εάν έρχεσαι εδώ και, καθώς χρίεσαι με το άγιο έλαιο, πιστεύεις – έρχεσαι με αυτή την πίστη και φεύγεις με αυτή την πίστη – ότι πλησίασες τον Θεό, ότι σε πλησίασε ο Θεός, ότι εγγίζεις τον Θεό, ότι σε αγγίζει ο Θεός, και το πιστεύεις αυτό τόσο, σαν πράγματι να σου έδωσε ο Θεός αυτό που ζητούσες – και επομένως φεύγεις από δω θεραπευμένος, σαν δηλαδή όντως να θεραπεύτηκες – αυτό έχει μεγάλη αξία.

Την ώρα, ας πούμε, που θα διαπίστωνες ότι σταμάτησε όντως ο πόνος σου, θεραπεύτηκε δηλαδή η αρρώστια σου και η οποιαδήποτε πληγή σου με το άγγιγμα του Θεού, θα έφευγες βεβαιωμένος ότι όντως έγινε αυτό. Εάν και τώρα που δεν συνέβη έτσι, εσύ πιστεύεις έτσι – ότι σε άγγιξε ο Θεός τόσο, σαν πράγματι να θεραπεύτηκες – και με την πίστη αυτή βεβαιώνεις την καρδιά σου το ίδιο και τώρα που δεν έγινε η θεραπεία σου σαν να έγινε ήδη, και μάλιστα τη βεβαιώνεις τόσο, όσο θα βεβαιωνόταν αν είχε γίνει, αυτή η πίστη αξίζει πολύ-πολύ περισσότερο από το να θεραπευτεί όντως η πληγή σου, η ασθένειά σου, η αρρώστια σου.

Εκείνος ο οποίος έρχεται στην Εκκλησία, στα μυστήρια της Εκκλησίας, στη λατρεία της Εκκλησίας με αυτή την πίστη και φεύγει με αυτή την πίστη, αυτός παίρνει πολύ περισσότερο ή, αν θέλετε, κάνει μια πράξη που αξίζει πολύ-πολύ περισσότερο από τη θεραπεία οποιασδήποτε ασθένειας.

Άνετα θα έλεγε ο Θεός στον καθένα μας: «Πιστεύεις έτσι; Εάν πιστεύεις, αυτό είναι που θέλω από σένα». Από κει και πέρα έπειτα ξέρει ο Θεός τι θα κάνει. Αυτός όμως που πιστεύει έτσι, δεν ενοχλείται μετά από το όποιο πρόβλημά του και πλέον δεν τον απασχολεί τι θα γίνει, τι δεν θα γίνει με αυτό, τι θα κάνει δηλαδή ο Θεός γι' αυτό.



Αυτό είναι το πνεύμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, του ορθοδόξου χριστιανού· αυτό είναι το αληθινό χριστιανικό πνεύμα.

Για τους μάρτυρες εκείνο που είχε αξία ήταν να πιστεύουν στον Χριστό, να μη χάσουν τον Χριστό, να μην τον αρνηθούν, να μην τον εγκαταλείψουν, να μην απομακρυνθούν από αυτόν. Δεν τους απασχολούσε αν θα γλιτώσουν από το μαρτύριο ή όχι, αν θα πονέσουν πολύ ή λίγο. Αυτό καθόλου δεν τους απασχολούσε.

Το κύριο μέλημά τους, η κύρια φροντίδα τους ήταν να μη χάσουν τον Χριστό, μην τυχόν ελαττωθεί η πίστη προς τον Χριστό, μην τυχόν ελαττωθεί αυτή η βεβαιότητα, με την οποία ακουμπούσε η ψυχή τους επάνω στον Χριστό. Και γι' αυτό δεν τους απασχολούσε αν θα πονέσουν πολύ, αν θα πονέσουν λίγο, αν θα τους βασανίσουν πολύ, αν θα τους βασανίσουν λίγο. Και αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που άξιζε, αυτό ήταν εκείνο που ήθελε ο Κύριος από τους μάρτυρες.

Δεν είναι λοιπόν τίποτε για τον Θεό, να μας θεραπεύσει όλους χωρίς εξαίρεση. Δεν είναι τίποτε στον Θεό, αλλά δεν είναι αυτό που έχει σημασία, δεν είναι αυτό που αξίζει. Αλλιώς, θα το έκανε ο Κύριος, όπως και το κάνει.

Εμείς οφείλουμε να ερχόμαστε στη χάρη του και να ζητούμε εκείνο το οποίο έχουμε ανάγκη – π.χ., πονούμε και θέλουμε να θεραπευθούμε – αλλά όμως δεν είναι η θεραπεία αυτό που αξίζει. Εκείνο που αξίζει είναι να έρχεσαι στο μυστήριο του ευχελαίου και να φεύγεις με τέτοια εμπιστοσύνη και με τέτοια βεβαιότητα, σαν να έγινε αυτό ακριβώς το οποίο ζήτησες.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Το μυστήριο του πόνου”, Γ’ έκδ., Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2010, σελ. 103.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>